

Gutten som ville bli VERDENSMESTER

Han har klatret til topps på Olympien, verdens- og olympiamesteren Leif Jenssen fra Gressvik utenfor Fredrikstad. Kanskje jeg derfor hadde ventet å finne ham svært så opphøyet, i heltepositur mot himmelen, med lysende glorie om sin 25-årige panne. I stedet fant jeg ham i et kjellerhull under et aldershjem, hvor idolet uhyggelig og jordnært erklærte: – Jeg er ingen helgen. Det hender at jeg kommer på fylla. Jeg forlanger å få ha mine normale laster!

Formastelig tale av en idrettshelt, vil nok mange mene. Bør ikke Norges Idrettsforbund, Vektløfterforbundet, IOGT eller kristenfolket ta affære? Tenke seg en idrettshelt som er normal, som har laster lik de fleste av oss! Som dertil er uforskammet nok til å sette verdensrekord nesten når det passer ham. Som dertil ikke bare løfter innpå 200 kilo metall mot himmelen, men også løfter, gamle, vanføre, ubeskyttede mennesker opp og nedad trapper! Tenke seg til, hva kunne ikke skjje, om...!

Ta det med ro! Leif Jenssen har begge bena trygt plassert, enten det nå er på vektløfter-podiet eller i trappene på Onsayheimen. Han er såvisst ingen rabbagast, selv om han en gang eller to i året sier skål.

Det var ikke Leif Jenssen som stjal en treningsoverall med «Suomi» på ryggen og nærmest gikk berserk ute i Olympialandsbyen, knuste glassruter, bulket biler og laget et veldig rabalder som finnene selvsagt fikk skylden for. Leif Jenssen reiste overraskende tidlig hjem etter konkurransen, fordi han hadde fått mer enn nok av OL og terrorister – også blant venner og konkurrenter.

Ville bli verdens beste

Leif Jenssen satte verdensrekord i rykk under Nordisk Mesterskap i

København med 150,5 kilo og slo fast at han var verdens beste vektløfter i sin klasse, om ikke gullmedaljen i München skulle være bevis nok.

– Da jeg var en guttunge på 7–8 år, drømte jeg ikke om å kjøre bil eller bli brannmann slik gutter vanligvis gjør. Jeg ville bli verdens beste! Det skulle være min jobb, det å være verdens beste. Hvilken yrkesmessig eller annen merkelapp som skulle henge ved, visste jeg ikke. Men verdens beste skulle jeg bli, eventuelt som søppelkjerer.

Jeg prøvde meg i mangt, bl.a. i friidrett og som fotballspiller på småguttelaget. Men en sommergjest som bodde i huset ved siden av oss, etterlot seg en vektstang med 38 kilo ute i haven. Min søster Inger og jeg prøvde oss på den. Hun slo meg fullstendig ned i støvlene, slik hun julte meg opp helt til jeg var femten. Men gnisten var tent. Da karer som Aage Sletsjøe og Jakko Kalajärvi herjet som verst i Norden i begynnelsen av 60-årene, fikk interessen ny næring.

I 1964, da jeg var blitt 16 år, tok jeg mitt første virkelige løft med en stang jeg selv hadde laget på yrkesskolen, og klarte 65 kilo. Neste år klarte jeg 85 kilo, og da jeg året etter, i 1966, begynte å trene planmessig, visste jeg at jeg hadde funnet mitt felt. Siden er det jo blitt brukbare resultater, bl.a. 9 medaljer i VM, og altså verdensmester gjennom olympiamesterskapet i München.

Mitt beste resultat er likevel den verdensrekorden jeg satte i København, ettersom jeg faktisk i to-tre år har jaktet på en rekord. Jeg hadde håpet å klare nye rekorder i EM i Madrid, og målet der var 155 kilo i rykk og 180 i støt, men det gikk altså ikke. Jeg har imidlertid vært oppe i 160 kilo i rykk under trening, så kanskje i VM på Cuba i midten av neste måned? At jeg mislyktes i EM, gjør vel også at jeg

Modellfly-byggingen opptar for tiden Leif Jenssen sterkt. Dette skal kunne fjernstyres fra bakkene.

slipper å stille som favoritt i VM, hvilket er en fordel. For det er da og der jeg tar sikte på å gjøre det store!

Positiv familie

– Når jeg er kommet dit jeg er, skyldes det ikke minst min nærmeste familie. Altså mine foreldre og min kone.

Mine foreldre traff hverandre under krigen. Far hadde som så mange funnet det best å komme seg over på den andre siden av grensen. Under oppholdet der ble han ikke glad i svenskene. Men han ble glad i min mor, Else Sundström fra Sundsvall, som har sine aner i Finland, i traktene rundt Nya Karlaby. Mor har kanskje vært den ivrigste til å oppmuntre meg. Men bevars, det har langt fra manglet interesse fra fars side heller, selv om han nok av og til synes jeg burde tenke mer på familiens fremtid enn på å løfte stadig tyngre.

– Kan det ikke stundom synes nokså meningsløst, å trene i år etter år for ved bestemte anledninger å løfte en stang med vekter?

– Det er akkurat like meningsløst som å slenge av gårde et spyd, løpe over hekker eller hoppe stav!

– Er din kone like positivt innstilt til vektløftingen som dine foreldre er?

– Selv om jeg nok er temmelig egoistisk overfor mine egne, er hun po-

sitiv. Jeg har fått ei «kjerring» som sparket meg av sted til treningen, selv om jeg helst vil være hjemme og er gjør lei alt som heter vekter. I så måte har jeg vært heldigere enn de fleste idrettssmenn.

– Har du vært gift lenge?

– I omtrent fire år. Men vi kjente hverandre lenge før det. For da jeg var en guttunge på seks, drev far et feriehus, hvor hennes familie bodde i andre etasje. Følgen ble at hun og jeg satt og smålekte i korridorene. Så traff jeg henne igjen da jeg var sytten. Du forstår?

– Har du vært gift lenge?

Ikke gull i lomma

– Hvor lenge har du tenkt å fortsette med vektløfting? Du kan jo ikke holde på i det uendelige?

– Jeg må vel få lov å leke meg i syv-åtte år til...

– Og siden, hva da?

– Jeg har ingen spesielle ambisjoner. Som du vet er jeg vaktmester eller rettere vaktmesterassistent her på Onsayheimen. Jobben er ikke særlig bra betalt, men passer meg ellers. Jeg får fri når jeg trenger det, og kan samle energi i arbeidstiden, slik at jeg kan ta meg ut under treningen etterpå. Når jeg slutter med vektløftingen, skal jeg være glad til om jeg får meg jobb som vaktmester et eller annet sted her i

Forts. side 56

Av Idar Kristiansen. Foto: Glenjen.

Dette familieoppgjøret fant sted bare til ære for fotografen. Her måtte Jenssen senior bite i gresset. Fru Else Jenssen forsøker visst å være nøytral til mannens og sønnens styrkeprøve.

Famileidyll på plenen. Fru Annie er sin manns beste støtte når det gjelder å overholde treningsprogrammet, og esparker ham av steda til treningen når han er lei av det hele.

Familiens yngste har fått låne et ganske usedvanlig verdifullt leketøy. Pappes olympiske gullmedalje! Imens sysler Leif Jenssen med sitt flotte modellfly.

Fortsatt fra foregående side

hertespesialist og overlege ved et sykehus i Fredericia på Jylland, og det ble han som i første omgang fikk ta hånd om oberst Hamton!

Skytingen ble «overvåket» av øverstkommanderende i Nord-Norge, generaløyntnant Reidar Kvål, selv gammel Lingemann og en av dem som «gikk gradene» under krigen.

Premieutdelingen etter den store skytekonkurransen ble avviklet under middagen samme kveld, der kongens skål ble drukkit og muntre taler avviklet. Middagen ble arrangert i fiskeri-anleggets produksjonshall, pyntet for anledningen med fiskegarn, garnblåser og tørrfisk(!) pent kombinert med flagg og grønt løv. Stedet Reine har selvfølgelig ikke vanlige lokaler for å besøke 200 mennesker ved samme bord, men ved fantasi og velvilje fungerte det glimrendt.

«Odvar jr.» og «Reinevåg» var for anledningen rekvirert av Sjøheimvernet og sto dermed til Linge-klubbens disposisjon. Hva annet kunne vel det medføre enn fisketur! I Lofoten!

I nydelig solskinn og på speilblankt hav ble det både stortorsk og småseil i mengder, og det ble spist nykøkt fisk i robuene og i de mange hytter og hus på stedet utover ettermiddagen.

Steile, trolske Lofotfjell sto vakt rundt de bolde fiskere, og det ble en uforglemmelig opplevelse det hele – fisk, rett vann og skarp, frisk sjøluf, og naturligvis litt uoffisiell konkurranse om hvem som kunne få den største...

Utpå kvelden den siste dagen tok båtene med seg deltakerne ut for å se midnattsolen. Det ble langgang og okkupasjon av en passende knaus ut mot storhavet, kaffejelen var med, og så sank solen langsomt ned mot horisonten for så å stanse opp i ideell posisjon ved midnatt. En sandstrand i bakgrunnen, fjellene og de spillende fargene skapten en fascinerende ramme, og det hele ble en naturopplevelse av overdådig skjønnhet, slik en bare kan få den ved å oppleve Nord-Norge på sitt beste. Linge-klubbens medlemmer med fruer og gjester fikk oppleve noen timer de vil minnes for resten av livet, og har med seg et minne som vil stå festet i bevisstheten for alltid.

Et sandstrand i bakgrunnen ville rett noe sånt som Copacabana og vært verdensberømt hvis den hadde ligget et annet sted i verden, så enormt stor var den og så innbydende...

Linge-klubbens gjensyn med Reine og Lofoten ble noe udelst positivt og givende, og denne turen står nok i dyp kontrast til den forrige. Dengang var det alvor, nå hygge og adspredelse. Med sin klubb er det tydelig at Linge-karene har funnet sin form. Det er krigsveteraner som holder det gamle kameratskapet ved like, pleier det og utvikler samhørigheten seg imellom – og de er den eneste gruppering fra krigens dager som ennå virkelig holder sammen.

«Lofotenraid 1973» er over. Neste gang er det sannsynlig at Linge-gjengen gjør invasjon i Danmark, det antydtes at danske motstandfolk gjør visse forberedelser.

Men det blir neste raid!

Gutten som ville bli verdensmester

fra side 15

distriktet. Jeg trenger ikke de mange grunkene. Har jeg såpass at jeg klarer meg, er jeg godt fornøyd.

– Min erfaring er den at når folk sier det der, da har de som oftest enten for mange penger, eller ikke fullt så mange som de ønsker seg. Kunne du ikke tenke deg å starte en sportsforretning, slik toppidrettsfolk jo gjerne gjør når de legger opp?

– Leif Jenssen blåser.
– Ha! Tror du noe slikt ville nytte for meg, en vektlofter! Folk ville ikke legge mer merkt til min forretning enn om jeg het Hans Nielsen! Jeg driver ikke med ski- eller skøyte! Dessuten måtte jeg ha handelsbrev, og det har jeg ikke.

– Hva er det jeg merker i stemmen hans? Bitterhet? Misunnelse?

– Har du tjent noe på din idrett?

– Det er skrale saker, jeg har vel helst tapt på den. La meg nevne et eksempel. Da Knut Knudsen og jeg var med i Hylands Hörna, ble vi tilbudt 300 kroner. Vi fikk vite at noen av sangartistene som var i aksjon 4–5 minutter ble belønnet med 4000 kroner. Knut ble forbannet og så skrev vi et brev. Tre måneder senere fikk vi 500 svenske.

Vi som tilhører de små idrettene, blir ikke overlesset med tilbud, uansett hvor mange gullmedaljer vi høster eller hvor mange verdensrekorder vi får protokollført. Gutta i andre grener får haugevis med utstyr, vi kommer diltende med en bag. De kan kjøpe seg flotte biler annet hvert år, vi kommer i buss. Vi tilhører ikke den flokken idrettsmenn som kan putte 200 000 kroner i lommen hvert år.

– Men du har bil?

– Ja, takket være far. Han betaler avdragene på den.

– Du har håpet å kunne tjene penger på din idrett?

– Jeg legger ikke skjul på det. I syv år har jeg trent, i syv år har jeg utdannet meg i den. Men jeg kan ikke få såpass som en trenerjobb. Jeg har olympisk gull. Men jeg har ikke de nødvendige papirer. Sant å si hadde jeg håpet at det kunne løse litt etter OL, men hittil har tilbudene uteblitt.

– Hva slags tilbud kunne du vente deg?

– Oppvisninger på messer, for eksempel. Kunne jeg få et par tusen for en time, skulle jeg ikke klage. Nå, det bør jeg vel ikke gjøre i noe tilfelle. I verdensmålestokk tilhører jeg tross alt overklassen. Jeg husker da jeg i 1971 deltok i VM i Lima, Peru. Vi var innbudt som gjester til den svenske ambassade, hvor det vrimlet av tjenere og alt som går an å få for penger. Fem minutter borte levde folk i den ulesleste slum, mellom sekkestreier, pappplater og gamle bilvrak. Etter mitt skjønn gikk det ikke an å leve dårligere, det måtte i tilfelle være om de samme menneskene ble velsignet med pest eller oversvømmelse. Spesielt jævlig var det å se ungene.

– Er du kommunist?

– Jeg er blitt kalt det, men er sosialist. For øvrig er jeg ikke politisk engasjert.

Psykologisk krigføring

– Apropos kommunisme – de russiske lofterne har bedre vilkår enn du har?

– Utvilsomt! La meg nevne at når de er ute og konkurrerer, har hver mann sin lege og sin trener med seg. De har på forhånd hatt folk ute for å få greie på mest mulig om oss andre. De tar i bruk all den viten som er tilgjengelig for at psykologene kan legge opp den best mulige taktikk for sin spesielle mann. De har på forhånd regnet ut alt mulig.

Vi gutta fra Norge må selv finne ut det vi kan finne ut. Vi sprer oss og snakker med flest mulig. Så kommer vi

sammen for å diskutere og utveksle opplysninger, hvoretter hver enkelt får legge opp sin egen taktikk. Vi blir nødt til å tenke selv, vi kan ikke bare følge skjema. Nettopp deri ligger ofte vår sjans. Det har ikke så sjelden hendt at jeg har slått folk som tidligere har løftet mer enn meg. Hvorfor? Fordi jeg gjør ting de ikke har ventet, noe som bringer dem ut av likevekten. Noe som ikke står i rubrikkene deres. Nå til EM i Madrid gikk jeg f.eks. ned en vekt-klasse, det var overraskende nok i seg selv. Men jeg hadde jo også andre ting på lager.

– Som hva?

– Mesterskapet gikk over ni dager, med en vekt-klasse i aksjon hver dag. I hver klasse er det gjerne to grupper, hvorav den seedete gruppen løfter om kvelden. De fleste i min klasse begynte å løfte på vekter mellom 135 og 140 kilo. De beste kunne komme opp i 142,5 til 145 kilo, bare en håndfull kan i et øyeblikk klare mer. Jeg begynte å løfte på 147,5 kilo. Det vil si at de andre var ferdige da jeg begynte, slik at jeg fikk alle mine tre løft like etter hverandre, og ikke behøvde å spre toppkonsentrasjonen over et lengre tidsrom. Dette gjelder for rykk, som er min spesiallovelse.

Med tanke på den psykologiske krigføringen er det forresten viktig å virke meget overbevisende på oppvarmingen. Jeg pleier gjerne å varme opp med ca. 5 kilo mindre enn jeg klarer under konkurransen. Siden kan jeg prøve omtrent ti kilo mer enn jeg er god for, f.eks. 165 kilo i rykk. Når dette så ikke lykkes, går jeg til treneren, rister på hodet og får konkurrentene til å tro at dette er en vekt som jeg har klart mange ganger før. Dette er en taktikk som vil ligge for høyt for de fleste av dem. Flere slike ting kan gi utslaget.

Jeg vet gjerne hvor jeg står omtrent en uke før en større konkurranse. Med meg er det gjerne slik at jeg oppnår bedre resultater under trening enn under konkurranser. For mange av mine konkurrenter er det motsatt. I støt kan jeg bli offer for en annens taktikk. Men i rykk har jeg kontrollen, og det er der grunnlaget blir lagt.

Slik jeg la det hele opp, regnet jeg meg å lede med 7,5 kilo på nestemann etter rykkøvelsen. Såpass måtte jeg ha for å være sikker på å klare verdensrekorden på 327,5 sammenlagt, og dermed mesterskapet. Jeg ledet jo etter rykkøvelsen, men tapte jo allikevel mesterskapet. Jeg pleier for øvrig ikke først og fremst å konkurrere med mine konkurrenter, men med meg selv. Jeg pleier å si til meg selv at nå skal du løfte f.eks. 155 kilo i rykk og 180 i støt, og dette skal du bli mester på. En slik innstilling forenkler det hele.

– Du har gått ned en vekt-klasse, sa du, hvilket altså vil si at du på konkurransedagen veide under 75 kilo. En uke før konkurransen tok til, veide du 77 kilo. Jeg vet jo at dere bl.a.

Løsning ukens cruz:

Det er bare en vei som fører til matt i to trekk, og hvis De har forsøkt 1. Kxa7! så er De inne på det rette.

Trekket truer c7–c8=D matt. Hvis sort prøver 1.–Ke8 spiller hvit 2. Sb6 matt. Spiller sort 1.–Ke6 følger De6 matt. På 1.–Kxe8 følger 2. Sd5xf6 matt (legg merke til hvor fint de sorte offiserer er bundet). Det hjelper heller ikke å spille 1.–Lxc7 idet hvit helt enkelt spiller 2. Dxc7 matt. Like nyttesløst er 1.–Se7 på grunn av 2. Sb6 matt.

benytter svettekurer i finsk badstu for å få ned kroppsvekten. Kunne du ikke likevel fått vanskeligheter med å komme tilstrekkelig langt ned?

– Nei, jeg veide 77 med klar på, og det hjalp selvsagt noe å få dem av. Men det hender selvsagt at enkelte løfter kan få problemer. Jeg husker f.eks. en finne under en konkurranse i København. Han hadde vansker med vekta, nåla viste at han veide 50 gram for meget, uansett hva han foretok seg. Men så lysnet det plutselig. Elegant grep han sitt gebiss, la det i vinduskarmen, gikk på vekta igjen – og det holdt! Jeg holdt på å le meg i hjel!

Under et stevne i Ungarn husker jeg forresten at en finne gikk fullstendig berserkerlangt langt oppe i etasjene. Han ryddet rommet og lot alt rørlig gå ut gjennom vinduet. Like etterpå traff jeg ham nede, han satt rolig som et lam. Da jeg spurte hvorfor han hadde lempet ut tilmed det svære massasje-bordet, svarte han tørt: – Det blir tåndstickor i morron! – En annen gang brøt det ut slagsmål mellom finnene innbyrdes. Kampen tok det meste av natten. Dagen etter var det bare tapetet igjen av rommet deres. Så det er ikke bare enkelte nordmenn som svinger seg mer enn bra er!

«Rovdrift» på menneskemateriell

– Det forekommer meg at toppene innen idretten skifter svært ofte, og at skillig oftere enn i mine guttedager. Hva kan det komme av?

– Dette problemet ble vi oppmerksom på i midten av femtiårene. Vi vet at for endel år siden kunne en idrettsmann holde seg på toppen 4–5 år lenger enn de fleste kan nå. Klimaet innen idretten er blitt hardere og hardere, noe som medfører en kortere og kortere «levealder» som toppidrettsmann. Stort sett kan vi si at den nå er nede i så lite som to år.

For Sovjet-Unionen f.eks. spiller det liten rolle om tilstanden er slik, de har så mange å ta av. Det som foregår er at det blir drevet «rovdrift» på menneskemateriell. I virkeligheten foregår dette over det meste av verden. Det er bare vi her i Norge som er så «dumme» at vi ikke blir med på galoppen.

– Vil du med dette antyde at det foregår doping av idrettsfolk over hele verden, Norge unntatt?

– Det blir brukt doping innen alle idretter, også i Norge, kanskje unntatt i sjakk. Tilmed i pistol-skyting. Forutsatt at vi med doping mener hormoner. Hva narkotika angår, er det nesten umulig å bruke i internasjonal sammenheng, og det er meget få som prøver seg. Idrettsfolk flest ser ikke på hormoner som doping, selv om hormoner er med blant de 27 stoffene som står på vår dopingliste. Hormoner er ikke narkotika. Det er et middel som sammen med beinhard trening og fornuftig kosthold gir resultater. På lista vår er bl.a. oppført slike ting som alkohol, koffein og narkotika – ja, tilmed vanlige nervetabletter. Men folk misforstår når de ser på oss idrettsfolk som potensielle narkotikavark.

– Har du selv prøvd doping?
– Det kan jeg selvsagt ikke si.
– Men det er altså slett ikke uvanlig?

– Jeg skulle ha lyst til å møte den toppidrettsmannen som ikke har prøvd!

– For en lekmann i faget ser vekt-løfting ut til å være en idrett hvor det lett kan oppstå en eller annen form for skade?

– Tja, jeg vet jo at folk flest regner med at vi alle blir krøplinger, med tid og stunder. Men ærlig talt, det skjer

Mange ryper faller for en russer

Star haglegeværer er etter hvert blitt et av de mest populære haglemerkene i Norge. Og stadig flere jegere får øynene opp for dette utsøkte russiske kvalitetsvåpen – som også er forbausende rimelig.

Star over/under

Med FN prinsipp og robust mekanisme med dobbel sikring. 73 cm løp i spesialstål med innvendig hardkrom. Valnøtt skjefte med pistol-grep og nettskjæring. Kal. 12 og 16. Vekt 3,2 kg. Pris kr. 1.280,-.

Føres av G-Sportforretninger over hele landet.

Importør: Gresvig A/S Storgt./Stenersgt. Oslo 1

8870

meget sjelden. Sannheten er den at vektløfterne opererer med den laveste skadeprosenten av alle idrettsgrener her til lands. Men selvsagt kan det forekomme. Jeg husker for eksempel en egypter som ble drept. Han hadde fått vekt opp over hodet, og mistet den. Stanga traff han over nakken. Finito!

Modellfly og Fornebu

Vi følger Leif Jenssen hjem til huset i Parkveien. Det er et hus som så mange andre, det lyser ikke av gull eller glimmer. Det ser omtrent slik ut som når en vanlig arbeidsmann har alliert seg med Husbanken for å få reist en bolig for seg og sine.

Leif bor i første etasje. Hyllene er tunge av svære pokaler fra inn- og utland. Fra norske, nordiske, europeiske og ikke minst fra fire verdensmesterskap han har deltatt i. Hans kone Annie setter fram småkaker og kaffe på salongbordet, et sjarmtroll av en unge kommer løpende inn i psyken for å få godnattklem av pappa. Jeg spør Leif om han ved siden av vaktmesterjobb og vektløfting også har noen hobby.

Det har han. Fra et eller annet gutte-værelse haler han fram en svart rusk av et halvferdig modellfly, av den typen som i klarert tilstand kan fjernstyres fra bakken. Alle gutters drøm!

— Se her, sier Leif — dette er for tiden min hobby. Jeg har alltid interessert meg for mekanikk, og dette er virkelig moro. Jeg må prøve å få det ferdig, skal ut og prøve det sammen med noen av de andre gutta!

Vi kan ikke annet enn å beundre de sterke nevene som plutselig er blitt meget følsomme, der de sysler med ørsmå motordeler og slikt som ligger utenfor vår begripelse. Er dette virkelig de samme nevene som skal løfte 155 i rykk og 180 i støt under VM?

Etterpå får vi hilse på mamma Else og pappa Jens.

— Leif var en fryktelig hissigpropp da han var liten, forteller mamma Else.

— Men jeg har aldri brukt kreftene mine i et slagsmål! repliserer Leif. Han går likvel med på å bryte håndbak med faren, til ære for fotografen. Leif vinner. Slik han Tek.s vant under de olympiske leker, dengang han håpet at gullmedaljen skulle hjelpe ham til en smule rikdom.

— Det var imidlertid jeg som fikk det beste tilbudet, hevder faren. — Dagen etter at vi hadde den TV-samtalen mellom Norge og München hvor jeg gratulerte Leif med seieren, ringte en dame oppe fra Bodø-kanten. Hun ville at jeg snarest mulig skulle komme oppover for å spise hvetekake med henne. Det gjorde ingenting at jeg var gift, sa hun. Hun hadde 700000 i banken, jeg skulle få det som en greve om bare jeg kom, sa hun. Men du vet, jeg kunne ikke godt la Else sitte igjen og gråte!

Selv om Jens Jenssen må betraktes som en absolutt troverdig person, og selv om han såvel på TV som ellers utstråler en utvilsom sjarme, foretrekker vi å ta damen fra Bodø-kanten med en knivsodd salt, om ingen vil misforstå oss. Uten at vi dermed uttrykker misbilligelse med de tilbud pappa Jenssen måtte få, takket være sin sterke sønn.

En fredag morgen skulle Leif Jenssen reise av sted til EM. Jeg var med i bilen som skulle til Fornebu, hvor flyet til Madrid ventet. Leif kjørte og vitset med svære Eivind Røstved, som satt sammen med ham foran. Pappa Jens ba ham holde seg så noenlunde til fartsgrensene. Leif tok ikke formanigene altfor bokstavelig. Han

Norske ordtak:

D'er mangt som er vent å sjå, så lenge det er langt ifrå.

skulle jo til Madrid! Og hva er vel 100 km/t der det er lov å kjøre i 90 da? Og hellet står den kjekke bi. Politiet var hensynsfulle nok til å holde fartskontroll der han var godt under fartsgrensene.

På Fornebu ventet andre vektløftere, ledere og Knut Bjørnsen fra Sportsrevyen for TV-opptak.

— Skal du sette rekord i EM, spurte jeg Leif før han og de andre gikk til flyet.

— Jeg er god nok til det, men jeg kan selvsagt også mislykkes. Selv på lette vekter går det an å feile. Vent ikke for mye!

Nå vet vi hvordan det gikk, men det var hans egen skyld at min tiltro til norsk gull var urokelig. I fjor høst spådde han nemlig at han kom til å sette ny verdensrekord i 1973. — Men det blir ikke før i april, føyde han til.

Han satte sin verdensrekord den 30. april!

Om en månedens tid «går et nytt tog». Da er det VM på Cuba. Og Leif Jenssen kommer til å være min favoritt der også, til tross for EM. Leif Jenssen er nemlig en kar å tro på, selv om han av og til mislykkes med et løft.

Verder er min fiende

fra side 20

set. Nå begynte ånkene å komme tilbake: — De var antakelig etter Fennelli. De måtte skyte Keough også, fordi han fikk se dem. Jeg så dem ikke, så det er ikke meg de vil ha tak i. Politiet vil kanskje ha tak i meg som vitne, men jeg så ingenting. Jeg er trygg så lenge jeg holder munn. Ingen kommer til å bry seg med meg. Julie gikk ut i kjøkkenet for å hente noe å drikke til meg. — Hva skal jeg gjøre med pengene? Jeg tok opp seddellullen og tallet til 653 dollar. Så la jeg rullen tilbake i lommen igjen, og i det samme kom Julie inn med en kopp kaffe. — Se her, drikk dette, så vil du føle deg kjekkere, sa hun.

Jeg smilte til henne. — Jeg føler meg bedre allerede, svarte jeg og slurpet takknemlig i meg kaffen. — Men jeg kan ikke gå herfra slik som skjorten min ser ut, den er jo helt oversprøytet med blod. Jeg trakk den av meg og fikk henne til å kaste den i søppelforbrenningen, og hun ga meg en av Martys i stedet.

Neste morgen stakk jeg nedenunder før noen var oppe, og kikket i avisene. *Daily News* hadde slått det stort opp på forsiden: «Fennelli skutt.» Referatet sto på side to, og jeg bladde om. I høyre hjørne var det et bilde av Silk Fennelli, og under sto det: *Ny gangsterkrig i New York.*

Silk Fennelli, den kjente spekulant og spiller, ble alvorlig såret samtidig som James (Jimmy) Keough ble drept i dag av en ukjent gangster. Keough fikk to skudd gjennom hjertet og Fennelli ett i brystet mens de sto utenfor Keoughs billjardsalng. Politiet etterlyser en gutt som pleide å arbeide hos Keough, og som muligens var vitne til dramaet. Roosevelt Hospital opplyser i dag at Fennellis tilstand er alvorlig, men ikke kritisk. Overensstemmende

Over til side 59

VERKSTED-teknikk

Produktutvikling
Konstruksjonsteknikk
Verkstedteknologi

700 s. - 700 ill. Kr. 212,-

Utdrag av innholdet:

Toleranser og pasninger. ISO-toleransesystemet. ISO-pasningssystemet. ISO-måleverktsystemet. Spønskjerende bearbeiding. Drating, Frasing, Boring, Brosjing, Klipping, Gjenging, Høvling, Stansing, Smiing, Bøkking, Pressing, Sveising, Sliping, Harding, Gløding, Nitring, Loding, Verktøy — konstruksjon — vedlikehold, Verbehandling av stål, Tabeller, Sakeregister.

Bestill boken i dag fra Deres bokhandler eller fra forlaget.

Fra TEKNOLOGISK FORLAG

Enebakken 117, Oslo 6, bestilles: VERKSTEDTEKNIKK — kont.prise/avbet-pris kr. 212,-, Betaling:

Kr. 212,- pr. postoppkrav, Fraktritt.
 Kr. 106,- pr. postoppkrav, Kr. 106,- pr. 30 dager, Fraktritt.

Kr. 32,- + porto ved levering. Sendere 6 mm, rater å kr. 30,-. Forbehold med hensyn til eiendomsretten til bøkene er betalt.

Navn:

Adr.:

Sett kryss ved det som passer. Sendes i åpen konvolutt for 65 øre. V/M 33-73

BAILE PIANOTREKKSPILL TIL SENSASJONSPRISER

Kr. 1780,- 4-korig med 11/2 reg.

41 tang, 120 bass.

Kr. 1290,- 3-korig med 7/2 reg.

37 tang, 96 bass.

Kr. 860,- 3-korig med 5 reg.

34 tang, 60 bass.

Kjent for sin gode kvalitet og fyldige tone.

Lette avbetalingsbetingelser.

1 års garanti. Solid, foret koffert og remmer medfølger.

Undervisning pr. korrespondanse kr. 90,- for 10 brev. Bestill i dag!

Klipp ut! — Postlegg i dag!

HENSCHEN MUSIKKCENTER
P. B. 145 3501 HØNEFOSS

Jeg bestiller herved pr. post/jernbane:

Betalingen skjer pr. (sett kryss for det som passer): Kontant. Avbetaling. Gratis brosjyre ønskes.

Navn:

.....

Født:

Adr.:

V/M 33-73